

**HỒI 13**

**N**gười ấy ngắt lời:

- Đừng ngắt lời bốn tọa, hãy nghe bốn tọa nói hết đã... Phàm những ai vào bốn cung cầu được đều phải do người có quan hệ với bốn cung giới thiệu thì mới có thể vào, người đã không biết quy định cầu được của bốn cung, hiển nhiên là nghe lời đồn đại đến đây, bốn tọa tuy có ý thành toàn, song vì cung quy, cũng chẳng tiện để cho người vào. Nếu người định bằng vào võ công xông vào, bốn tọa cần phải thẳng thắn cho người biết, bốn cung từ ngày thành lập đến nay, trong hai trăm năm qua, chưa từng có một ai bằng vào võ lực xông qua được cửa ải thứ nhất này, còn bốn cửa ải sau càng khỏi phải nói. Bốn tọa hảo ý khuyên người, dẫu sao thì dung mạo một người cũng không quý bằng tính mạng...

Trình Lập Dân tiếp lời:

- Hảo ý của tôn giá, tại hạ tâm lĩnh, giờ tại hạ xin thỉnh giáo, nếu tại hạ có thể bằng vào võ công xông qua cốc đạo này thì sao?

Người ấy cười khẩy:

- Chỉ cần người xông qua được quan ải thứ nhất này mà còn sống, bốn tọa chấp nhận bị cung chủ trách phạt cũng sẽ cùng người thông qua bốn cửa ải sau, yết kiến cung chủ!

Trình Lập Dân cười vang:

- Được, chúng ta nhất ngôn vi định!

Vừa dứt lời, một tiếng huýt lạnh lói như rồng gầm vang lên, một vệt tím như tia chớp bay thẳng lên vách núi bên trái.

Người trong hạp cốc không ngờ Trình Lập Dân phát động nhanh đến vậy, và hơn nữa chàng lại thi triển thức "Thần Long bố vũ" trong Thần Long kiếm pháp quán tuyệt cổ kim của Thiết Thủ Thư Sinh Từ Nguyên, chỉ thấy ánh tím chói lòa, chớp mắt đã lên đến một cửa động trên vách núi cao hơn mười trượng.

Những người giữ cốc đầu óc chưa kịp có phản ứng, Trình Lập Dân đã nhẹ điểm chân trên cửa động ấy, người vọt chếch đến trước như tên bắn.

Một cái lướt đi của chàng luôn trên năm trượng, thân người thoát trên thoát dưới, và lần nào cũng điểm chân nơi cửa động mượn sức, thoáng chốc đã tiến vào hạp cốc hơn nửa dặm.

Thân người Trình Lập Dân luôn lướt đi trên vách trái, chàng tuy không phải sử dụng ngự kiếm thuật, nhưng thân kiếm hợp nhất, toàn thân được bảo vệ trong kiếm khí của Tử Anh thần kiếm, phối hợp với Vô Ảnh Mê Tung thân pháp, thật không sao nhìn thấy rõ thân người chàng.

Các tay cung tên, hỏa khí và ám khí trên vách núi lúc này thấy đều ngẩn người ra, không thể nào làm gì được chàng.

Bởi lẽ những người trên vách núi bên trái không hề nhìn thấy bóng dáng kẻ địch, mà ngay khi Trình Lập Dân điểm chân vọt đi tiếp ở cửa động của họ họ cũng chỉ thấy mất hoa lên một cái và nghe "vù" một tiếng mà thôi.

Còn những người trên vách núi bên phải tuy nhìn thấy một vết tím đi như tia chớp vọt đi trên vách núi đối diện vào trong cốc, nhưng họ sợ làm tổn thương người của mình ở bên kia vách núi, nên có vũ khí lợi hại trong tay mà không dám sử dụng.

Trong thoáng chốc, Trình Lập Dân đã vào sâu trong hạp cốc đến hơn một dặm.

Người khi nãy trầm giọng quát:

- Những người bên trái hãy tạm ẩn nấp, người bên phải tập trung công kích!

Trình Lập Dân buông tiếng cười vang, không chờ cho những người bên phải kịp hành động, chàng đã vọt sang bên phải, vẫn nhẹ nhàng lướt vào trong hạp cốc.

Thế là, những người trên vách núi bên phải lập tức mất mục tiêu, đành nhắm mắt đánh bừa, chỉ thấy trên vách núi bên trái tia lửa tung tóe, tiếng rít gió của tên nỏ và ám khí, tiếng nổ ì ùng của hỏa khí vang lên liên hồi, hết như trời long đất lở, thật kinh tâm động phách.

Thốt nhiên, ánh tím lấp lóe, bóng dáng Trình Lập Dân liền tức thì biến mất.

Chàng đã thọ thương bởi tên nỏ, ám khí hay hỏa khí rơi xuống cốc đạo rồi ư?

Hay là chàng đã xông qua khỏi cốc đạo như thiên la địa võng này rồi?

Tiếng huýt lạnh lói lại hồi hã vang lên, tiếng rít gió và tiếng nổ ghê rợn của tên nỏ, ám khí và hỏa khí lập tức ngưng bật.

Đột nhiên, một vết tím từ trong thạch động trên vách núi bên phải bay vút ra, hết như tia chớp nép sát vào vách núi bên phải vọt đi vào cốc.

Thì ra Trình Lập Dân chưa vượt qua hạp cốc, và cũng chưa thọ thương rơi xuống đáy cốc, mà chỉ chui vào trong một thạch động, điểm khóa huyết đạo người trong thạch động, bình thần trở thành một người bàng quan.

Lúc này, vừa thấy đối phương đình chỉ cuộc tấn công như điên cuồng, lập tức thừa cơ xông ra khỏi thạch động, theo như phương cách vừa rồi trên vách núi bên trái, tiếp tục lướt vào trong cốc.

Ngay khi người phát lệnh trong bóng tối nhất thời cấp bách bất kể hậu quả ra lệnh cho những người trên cả hai bên vách núi cùng lúc tấn công, Trình Lập Dân đã nhìn thấy được cửa trong của hạp cốc rồi.

Trình Lập Dân suy tính thật nhanh, lại chui vào trong một thạch động.

Lúc này, trong hạp cốc dày đặc tên nổ, ám khí và khói mù, ngoại trừ bản thân Trình Lập Dân, không ai biết lúc này chàng đã ra sao?

Trình Lập Dân chau mày trầm nhủ:

- Mình đã nói khoắc là phải bằng vào võ công xông qua cốc đạo này, mà mình lại ẩn nấp thế này thì thật làm mất oai phong của sư môn... À! Đúng rồi! Thuật ngự kiếm do ân sư truyền thụ là một tuyệt kỹ đẳng phong tạo cực trong kiếm thuật, hôm trước vì mình công lực còn kém hỏa hầu, tuy có thể miễn cưỡng ứng dụng, song khoảng cách ngự kiếm phi hành khó thể vượt qua năm trượng, hiện mình đã được uống Hồi Thiên Tái Tạo Hoàn, công lực gia tăng hai mươi năm, khoảng cách một tầm tên bắn này hẳn là có thể ngự kiếm vượt qua một cách bình an.

Nghĩ vậy, hào khí lập tức bùng dậy, hít mạnh một hơi không khí, vừa định ngự kiếm phóng đi.

Ngay khi ấy, một ý nghĩ khác chợt lóe lên trong đầu.

Ngự kiếm phi hành rất tiêu hao chân lực, nếu mình miễn cưỡng sử dụng chân lực bay qua hạp cốc này, hẳn sẽ như mũi tên hết đà, lúc ấy mà gặp cường địch thì đâu còn sức kháng cự nữa?

Trong tiếng rền rĩ hỗn loạn trong hạp cốc, chỉ nghe tiếng trong trẻo kia nói:

- Trình Lập Dân, đừng có ẩn nấp nữa, chỉ cần ngươi nhận thua, biết khó rút lui, bốn tọa cũng không làm khó ngươi, vẫn để cho ngươi bình an lui ra khỏi đây.

Trong tình thế như vậy mà nữ nhân này lại có thể đưa tiếng nói đến tai Trình Lập Dân một cách rõ ràng, công lực chẳng phải tầm thường.

Trình Lập Dân bất giác động tâm nhủ:

- Thật đáng chết, người này chẳng phải đã nói rồi, chỉ cần mình có thể bình an qua khỏi hạp cốc này, y thị sẽ chấp nhận bị cung chủ trách phạt cũng phải đưa mình vượt qua bốn cửa ải còn lại, yết kiến cung chủ... Nghe giọng điệu của y thị, bản tính hầy còn hiền lương, lẽ dĩ nhiên cũng không thể nào nuốt lời, chỉ cần mình có thể bình an qua khỏi đoạn hạp cốc này, cho dù tiêu hao đa phần chân lực thì có hề gì?

Thế là, Trình Lập Dân lập tức vận tụ chân lực, cười to nói:

- Tại hạ chưa đến Hoàng Hà chưa sờn lòng, tôn giá hãy đến cửa cốc trước để dẫn đường cho tại hạ thì hơn!

Vừa dứt lời, một vệt tím từ trong thạch động bay vút ra, chớp mắt đã vọt chếch lên cao hơn năm trượng, bay thẳng vào trong cốc.

Vách đá của hạp cốc này cao hơn trăm trượng, mà các thạch động dùng để canh phòng đa số ở độ cao từ mười đến mười lăm trượng, thạch động Trình Lập Dân vừa dừng lại ở độ cao hơn bốn mươi trượng, lúc này mọi vũ khí tập trung bắn bừa vào trong cốc, tạo thành một chiếc lưới uy lực hữu hình, Trình Lập Dân vọt tiếp lên cao hơn mười trượng, cách đáy cốc hơn năm mươi trượng, hệt như sao xẹt bay về phía cửa ra của hạp cốc.

Khi đối phương phát hiện một vệt tím bay đi bên trên lưới uy lực, quay vũ khí trong tay trở lên thì Trình Lập Dân đã vượt qua phạm vi xạ kích đến cửa cốc rồi.

Chàng gắng gượng sử dụng chân lực ngự kiếm phi hành, tuy đạt được mục đích vượt qua khỏi hạp cốc một cách bình an, song sắc mặt chàng trắng bệch, hơi thở gấp rút, hiển nhiên chân lực của chàng đã tiêu hao quá nhiều.

Trình Lập Dân hít sâu một hơi chân khí trong lòng, điều hòa hơi thở, tay trái ngón út nhẹ vuốt lên trên lưới kiếm Tử Anh thần kiếm, một giọt máu tươi lập tức ngấm vào thân kiếm.

- Trình Lập Dân, ngươi tự làm đứt ngón tay, dùng máu mớm kiếm là có ý gì?

Theo sau tiếng nói ngạc nhiên ấy, chỗ cửa vào hạp cốc ngoài năm trượng đã xuất hiện một thiếu phụ cung trang màu lục, rất xinh đẹp nhưng lạnh lùng.

Đôi mắt trong sáng của nàng ta ngập đầy vẻ kinh hãi, thắc mắc lẫn ngạc nhiên, trân trối nhìn Trình Lập Dân, hồi lâu không chớp.

Thử nghĩ, một thiếu niên ngoại mạo tối đa chỉ hai mươi tuổi mà đã luyện thành thuật ngự kiếm trong lời đồn đại của giới võ lâm, đó chẳng phải là chuyện mới lạ trong thiên hạ hay sao?

Hơn nữa, Trình Lập Dân tự làm đứt ngón tay, dùng máu móm kiếm, đó càng là một hành động chưa từng nghe qua, chẳng trách mỹ phụ canh phòng cửa ải này kinh ngạc lên tiếng hỏi.

Trình Lập Dân từ từ tra kiếm vào bao, cười nhạt nói:

- Kiếm này là tiền cổ thần binh, sau khi ra khỏi bao mà không uống máu người ắt sẽ ngân mãi không thôi, tại hạ đến đây cốt là yêu cầu xin linh dược, lẽ dĩ nhiên không tiện tổn thương người, nên đành phải dùng máu của bản thân mình móm kiếm.

- Ô! Ra vậy!

Mỹ phụ cung trang bật lên một tiếng kinh ngạc, đôi mắt sáng ngời thần quang chăm chăm nhìn vào gương mặt vẫn còn trắng bệch của Trình Lập Dân, đổi cách xưng hô nói:

- Trình thiếu hiệp sắc mặt trắng bệch, hẳn là chân lực tiêu hao rất nhiều, nhưng giờ phải đi ngay, không hề gì chứ?

- Ý của tôn giá là...

Mỹ phụ cung trang khẽ thở dài, tiếp lời:

- Bốn tọa đã nói đương nhiên giữ lời, thiếu hiệp đã không chút suy suyển vượt qua cửa ải thứ nhất, lẽ dĩ nhiên bốn tọa phải dẫn thiếu hiệp đi yết kiến cung chủ bốn cung.

Trình Lập Dân quả quyết:

- Đa tạ thịnh tình của tôn giá, tại hạ tuy chân lực có tiêu hao, nhưng tự tin không hề gì!

- Vậy thì tốt, giờ nếu từ đường chính vào cung là phải đi ngang qua bốn cửa ải khác, tuy là có bốn tọa dẫn đường, nhưng người canh giữ cửa ải tính rất quái đản, khó khỏi gặp cản trở, nên bốn tọa định dẫn thiếu hiệp đi theo một con đường bí mật vào cung, nhưng rất

hiểm trở và còn phải đi nhiều hơn mười dặm đường, chẳng hay thiếu hiệp có thấy phiền phức không?

Trình Lập Dân vòng tay nghiêm túc nói:

- Tôn giá có ý thành toàn, tại hạ vô vàn cảm kích, còn đi như thế nào, tại hạ không có ý kiến, xin tôn giá cứ định đoạt.

Ngụ ý của chàng là cho dù phải xông qua bốn cửa ải kia cũng chẳng ngại ngại. Mỹ phụ cung trang giả vờ không hiểu, mỉm cười nói:

- Được, hãy đi theo bốn tọa!

Đoạn liền cất bước đi vào bãi cỏ hoang không có lối đi bên đường. Như cố ý khảo sát cước trình của Trình Lập Dân, mỹ phụ cung trang tuy bề ngoài rất thư thả, nhưng tốc độ kinh người, và càng lúc càng nhanh.

Trình Lập Dân là truyền nhân của Thiết Thủ Thư Sinh Từ Nguyên, Vô Ảnh Mề Tung thân pháp quán tuyệt cổ kim, lúc này công lực của chàng tuy chưa đạt đến cảnh giới lưu hỏa thuần thanh, song vẫn hơn xa mỹ phụ cung trang này.

Chàng như hành vân lưu thủy, thản nhiên giữ khoảng cách tám thước với mỹ phụ cung trang, hoàn toàn là phong độ của danh gia một phái.

Mỹ phụ cung trang thấy vậy hết sức kinh ngạc, bất giác sinh lòng khâm phục.

Chừng nửa giờ sau, hai người đã vượt qua đoạn đường núi gập ghềnh khúc khuỷu, trước mắt toàn là núi cao vực thẳm, thật chẳng hổ là chốn sơn cùng thủy tận.

Trình Lập Dân tuy từ bé theo Hoàng Xam Thần Tẩu Cốc Tiêu Vân lớn lên trong Vân Phong sơn, cảnh tượng trước mắt hãy còn là lần đầu tiên mới thấy, tuy chàng lúc này đã có võ công siêu tuyệt, song vẫn không khỏi phập phồng lo lắng, không dám khinh suất mảy may.

Đoạn đường hiểm trở này có đến bảy tám dặm, khi đến một bãi đất rộng, mỹ phụ cung trang dừng lại, đưa tay chỉ một làn khí ngũ sắc ngưng tụ trên không ở ngoài xa và nói:

- Đó chính là Đào Hoa Chương lừng danh Miêu Cương, qua khỏi độc chương ấy, lên trên ngọn núi cao đối diện là đến nơi.

Đoạn từ trong lòng lấy ra một chiếc lọ ngọc nhỏ, trút ra hai viên dược hoàn màu đỏ, tự mình ngậm lấy một viên, trao viên còn lại cho Trình Lập Dân và nói:

- Thiếu hiệp hãy ngậm lấy viên dược hoàn tị độc này, nếu không, chẳng thể nào qua khỏi được Đào Hoa Độc Chướng kia!

Trên đường đi, hai người không hề nói một lời, Trình Lập Dân vốn đã nhận thấy mỹ phụ cung trang này bản tính không xấu, định nhân cơ hội ngộ vài vò cảm tạ, lúc này chàng đón lấy dược hoàn, thành khẩn nói:

- Thật có lỗi, tại hạ còn chưa thỉnh giáo tôn tánh phương danh?

Mỹ phụ cung trang vẫn tắt đáp:

- Thương Quan Xảo Vân, đường chủ đệ tam đường thuộc Nhân Văn Điện của bốn cung!

- Ô! Thì ra là Thượng Quan đường chủ!

Trình Lập Dân tạm ngưng lời, tay phải hai ngón kẹp viên dược hoàn trên lòng bàn tay trái lên nhìn, nói tiếp:

- Xin hỏi Thượng Quan đường chủ, chẳng hay viên dược hoàn này có công hiệu giải độc đối với người đã bị trúng Đào Hoa Độc Chướng hay không?

Thượng Quan Xảo Vân khẳng định:

- Đương nhiên là có công hiệu!

- Vậy thì tại hạ định không ngậm dược hoàn này, để thử sự lợi hại của Đào Hoa Độc Chướng trước đã!

Thượng Quan Xảo Vân sầm mặt:

- Thiếu hiệp điên rồi ư?

Trình Lập Dân mỉm cười:

- Đường chủ hãy yên tâm, tại hạ đã được uống kỳ dược, suốt đời không sợ bách độc, nên muốn mượn Đào Hoa Độc Chướng này thử nghiệm một phen, vạn nhất bị trúng độc, lúc ấy hẳn nhờ Thượng Quan đường chủ cho uống thuốc giải.

Thượng Quan Xảo Vân giọng lạnh nhạt:

- Trình thiếu hiệp có biết là bốn tọa dẫn thiếu hiệp vào cung sẽ bị cung chủ trừng phạt nghiêm khắc không?

Trình Lập Dân gật đầu mỉm cười:

- Vâng! Trước khi xông vào cốc đạo, tại hạ đã nghe đường chủ nói rồi!

Thượng Quan Xảo Vân nghiêm giọng:

- Nếu bây giờ có cơ hội tránh khỏi sự trừng phạt ấy, theo thiếu hiệp thì bốn tọa có thể dễ dàng bỏ qua hay không?

Trình Lập Dân đảo mắt một vòng:

- Ngụ ý của Thượng Quan đường chủ là nếu như tại hạ vạn nhất trúng độc, Thượng Quan đường chủ có thể không bị cung chủ quý cung trừng phạt phải không?

Thượng Quan Xảo Vân vẫn lạnh nhạt:

- Thiếu hiệp thông minh lắm!

Trình Lập Dân mỉm cười:

- Nhưng tại hạ tin chắc Thượng Quan đường chủ không phải là hạng người có thể ra tay thừa lúc người lâm nguy.

Thượng Quan Xảo Vân lạnh lùng:

- Thiếu hiệp dựa vào đâu mà dám tin tưởng một người xa lạ chưa rõ là bạn hay thù như vậy?

Trình Lập Dân cười giòn:

- Thượng Quan đường chủ có đôi mắt trong sáng và mặt đầy chính khí, Trình Lập Dân tuy tuổi trẻ hiểu biết nông cạn, song cũng dám khẳng định đường chủ tuyệt đối không phải là người tà ác.

Thượng Quan Xảo Vân vẻ mặt như giãn hơn, nhưng lại khẽ thở dài nói:

- Tục ngữ có câu "Tri nhân tri diện bất tri tâm", chúng ta không nên có lòng hại người, nhưng phải có lòng phòng người, thiếu hiệp quá tin kẻ khác như vậy, mai kia thật khó khỏi có lúc bị thua thiệt.

Trình Lập Dân nghiêm mặt:

- Lời vàng ngọc của Thượng Quan đường chủ, Trình Lập Dân sẽ vĩnh viễn khắc cốt ghi tâm!

Thượng Quan Xảo Vân môi mấp máy, định nói lại thôi, khẽ buông một tiếng thở dài, do dự một hồi, mới chú mắt nghiêm giọng nói:

- Thượng Quan Xảo Vân có vài điều không nên nói, nhưng cứ như là mắc nghẹn ở cổ họng, không thốt ra rất là khó chịu, chẳng hay thiếu hiệp có thích nghe không?

Qua cuộc chuyện trò ngắn ngủi, sự ngăn cách giữa hai người đã dần tiêu tan, và cả xung hô cũng trở nên khách sáo hơn.

Trình Lập Dân nghiêm túc đáp:

- Thượng Quan đường chủ có điều chi dạy bảo, Trình Lập Dân xin kính cẩn lắng nghe!

Thượng Quan Xảo Vân ngửa mặt nhìn trời, thấp giọng hỏi:

- Thiếu hiệp nhất quyết cầu xin bằng được linh dược hồi phục dung mạo thật ư?

- Vâng!

- Người cần linh dược hồi phục dung mạo ấy ngoại trừ là ân nhân cứu mạng của thiếu hiệp, có lẽ còn có mối quan hệ khác, chẳng hạn người ấy có thể là một vị cô nương trẻ đẹp...

Trình Lập Dân thành thật gật đầu:

- Vâng!

- Thiếu hiệp không biết điều kiện trao đổi linh dược hồi phục dung mạo của bốn cung thật ư?

- Vâng! Trình Lập Dân thật sự không biết... Nhưng tính mạng của Trình Lập Dân là do vị cô nương ấy cứu, con người chung quy ai cũng phải chết, chỉ cần lòng được yên ổn, ngay cả sự sống chết cũng chẳng màng, điều kiện trao đổi linh dược phục hồi dung mạo, hẳn không đến nỗi là tính mạng chứ!

Thượng Quan Xảo Vân từ từ thu ánh mắt về, nhìn vào mặt Trình Lập Dân, khẽ thở dài nói:

- Điều kiện trao đổi linh dược phục hồi dung mạo tuy không nghiêm trọng đến mức sống chết, nhưng đối với người trẻ tuổi như thiếu hiệp thì còn khó chịu hơn là chết.

Trình Lập Dân trầm hỏi:

- Có điều kiện gì mà còn hà khắc hơn là chết kia chứ? Mình thật không sao nghĩ ra được...

Thượng Quan Xảo Vân đã nói tiếp:

- Vị cô nương ấy mà biết được điều kiện như vậy, chắc hẳn nàng ấy không bao giờ muốn thiếu hiệp đi lấy linh dược phục hồi dung mạo... Ôi! Giữa nam nữ đáng quý nhất là chân thành yêu nhau, dung mạo xấu hay đẹp đáng lý ra đâu có ảnh hưởng đến tình cảm chân chính, thiếu hiệp có đồng ý không?

Trình Lập Dân nghiêm túc nói:

- Những lời vàng ngọc của Thượng Quan đường chủ, tại hạ vô vàn cảm kích, nhưng giữa tại hạ với vị cô nương ấy chưa có tư tình nhi nữ.

- Hoàn toàn chỉ là cảm ân đồ báo, mong lòng được yên ổn ư?

- Vâng!

- Thôi được, chúng ta đi! Cũng may là khi thiếu hiệp gặp cung chủ, biết được điều kiện trao đổi, hãy còn thừa thời gian nửa nén nhang để mà cân nhắc, mong thiếu hiệp chớ có bốc đồng, kéo ân hận suốt đời.

Khi hai người đến gần Đào Hoa Độc Chương, Thượng Quan Xảo Vân ngoảnh lại nói:

- Thiếu hiệp đã muốn thử bản thân có đặc chất kháng độc, Thượng Quan Xảo Vân cũng chẳng tiện cản ngăn, nhưng thiếu hiệp không nên hiếu thắng, một khi thấy tình thế không ổn hãy lập tức bỏ giải dược vào trong miệng.

Trình Lập Dân mỉm cười:

- Đa tạ sự quan tâm của đường chủ!

Trong khi nói, hai người đã tiến vào trong làn hơn độc chương ngũ sắc.

Trình Lập Dân thoáng lộ vẻ căng thẳng theo sát sau lưng Thượng Quan Xảo Vân. Lúc đầu chàng còn cảm thấy có chút choáng đầu tim ngạt như là người đi thuyền lần đầu, nhưng lát sau đã trở lại bình thường.

Thượng Quan Xảo Vân như hành vân lưu thủy đi trước dẫn đường, thỉnh thoảng lại quay ra sau nhìn về mặt của Trình Lập Dân. Vào đến trung tâm Đào Hoa Độc Chương, vẫn chưa phát hiện Trình Lập Dân có gì khác lạ, mặt nàng ta thoáng qua một vẻ kỳ lạ như kinh ngạc, như an ủi, và cũng như buồn bã.

Qua khỏi Đào Hoa Chương, hai người cùng hít sâu một hơi không khí, lòng căng thẳng mới trở nên nhẹ nhõm.

Thượng Quan Xảo Vân đưa mắt nhìn Trình Lập Dân, khẽ thở dài nói:

- Trình thiếu hiệp, một võ lâm kỳ tài như thiếu hiệp, nếu chẳng may phải chấp nhận điều kiện hà khắc của cung chủ thì thật là một điều ân hận ngàn đời.

Trình Lập Dân chỉ cười ngượng ngùng, rồi liền thi triển khinh công, sóng vai nhau phóng đi lên núi.

Lên đến đỉnh núi, trước mắt hai người là một biển mây bát ngát, trong biển mây có những núi đá chỉ lộ ra phần ngọn, hệt như những hòn đảo trên biển cả, ngỡ chừng như đang đứng trước Bồng Lai tiên cảnh, bất giác nghe lòng thanh thoi khôn tả.

Thượng Quan Xảo Vân nhẹ vuốt lại tóc rối, tha thướt đi tới trước ba trượng, đứng trên một tảng đá nhô khỏi biển mây hơn năm trượng, cúi nhìn biển mây hồi lâu mới ngoảnh lại ngoắc Trình Lập Dân đến gần rồi nói:

- Từ đây phóng xuống, qua khỏi biển mây là hậu hoa viên của bốn cung, nhưng cao đến ngàn trượng, giữa chừng tuy mỗi cách năm mươi trượng có những dây thép có thể bám vào làm giảm đà rơi, với khinh công của thiếu hiệp tuy không cần thiết, nhưng cũng không nên khinh xuất.

Dứt lời, Thượng Quan Xảo Vân nhẹ hít một hơi không khí, một thúc "Ngư ung nhập thủy" tung mình vào trong biển mây. Trình Lập Dân cũng y như vậy, theo sau phóng xuống.

Đây tuy là một việc mạo hiểm, song Trình Lập Dân tự tin công lực của mình có thể ứng phó nếu có sự nguy hiểm đột ngột xảy ra, đồng thời cũng tin chắc đối phương không đến nỗi hãm hại mình, nên tuy chàng đã vào trong biển mây tầm nhìn không đến một trượng mà lòng vẫn thản nhiên không chút lo sợ.

Chàng ngưng thần đề khí, mặc cho thân người rơi nhanh xuống thâm cốc.

Qua khỏi biển mây, một sợi dây ngang nhanh chóng ập đến, chàng biết đó chính là dây thép mà Thượng Quan Xảo Vân đã nói, bèn chẳng chút do dự dùng tay trái chộp lấy, rồi mượn vào khoảng khắc trì hoãn ấy, đưa mắt nhìn nhanh xuống, chỉ thấy Thượng Quan Xảo Vân đang ở phía dưới khoảng trăm trượng, mượn vào sức hãm của dây thép dần dần hạ xuống.

Trình Lập Dân sau hai lần hãm đà bằng giây thép, cảm thấy khoảng cách năm mươi trượng thật quá không thỏa thích...

Thế là, thân người chàng như sao sa, trăm trượng mới hãm đà một lần, sau hai lần đã vượt qua Thượng Quan Xảo Vân, nhanh chóng xuống đến đáy cốc trước.

Thượng Quan Xảo Vân theo sau xuống đến, cười khen:

- Thân thủ của Trình thiếu hiệp e rằng trong võ lâm hiện nay rất ít có địch thủ!

Trình Lập Dân cười khiêm tốn:

- Thượng Quan đường chủ quá khen rồi, thân thủ tầm thường của tại hạ đâu có gì đáng kể.

Thượng Quan Xảo Vân vừa dẫn trước bước đi vừa nói:

- Đừng khách sáo, Thượng Quan Xảo Vân nói thật lòng đấy!

Đột nhiên, một hán tử võ phục, tay cầm nhận linh đao từ sau lưng núi bước ra, khom mình thi lễ với Thượng Quan Xảo Vân và nói:

- Xin hỏi đường chủ, vị thiếu hiệp này là...

Thượng Quan Xảo Vân lạnh lùng tiếp lời:

- Đây là Trình thiếu hiệp, khách cầu kiến cung chủ!

- Nhưng cung chủ có lệnh, con đường bí mật này...

Thượng Quan Xảo Vân ngắt lời:

- Biết rồi, mọi sự bốn tọa chịu trách nhiệm!

Hán tử võ phục sợ hãi lui đi.

Trình Lập Dân nhận thấy hán tử võ phục tuy ngoài mặt vâng lời, nhưng trong lòng rất là không phục.

Thượng Quan Xảo Vân ngoảnh lại nói:

- Trình thiếu hiệp, chúng ta đi thôi!

Trình Lập Dân ái ngại nói:

- Vì việc của tại hạ, để khiến Thượng Quan đường chủ phải gặp rắc rối, tại hạ thật hết sức bất an.

Thượng Quan Xảo Vân thản nhiên:

- Đó là điều Thượng Quan Xảo Vân đã liệu trước, thiếu hiệp chớ ái ngại!

Qua khỏi hoa viên, hai người tiến vào một trang viện nguy nga hùng vĩ.

Thượng Quan Xảo Vân mời Trình Lập Dân vào trong một khách sảnh trang nhã, sau đó một mình lui đi.

Chừng sau thời gian một tuần trà, từ trong gian đại sảnh khu nhà thứ nhì vang lên ba tiếng trống, sau đó một tiểu đồng áo xanh đi vào khách sảnh, khom mình thi lễ với Trình Lập Dân và nói:

- Cung chủ đã thăng tọa, xin mời Trình thiếu hiệp!

Trình Lập Dân theo tiểu đồng áo xanh đi vào đại sảnh, chỉ thấy sau công án giữa sảnh có ba chiếc ghế da hổ đặt thành hàng ngang, ngồi giữa là một lão nhân áo dài đỏ, tuổi ngoài lục tuần nhưng mặt trắng không râu.

Bên trái là một lão nhân áo vàng, tóc bạc phơ nhưng mặt hồng hào, ba chòm râu trắng dài phủ ngực, uy nghiêm hơn lão nhân áo đỏ ngồi giữa nhiều.

Bên phải là một văn sĩ trung niên áo vàng, mặt mày xanh xao, tay phe phẩy chiếc quạt xếp mạ vàng, khí khái hết sức tao nhã.

Hai bên công án có bốn đại hán võ phục đen, mỗi bên hai người, cả đại sảnh im phăng phắc không một tiếng động, trong vẻ trang nghiêm có ba phần sát khí.

Tiểu đồng áo xanh khom mình cung kính nói:

- Khái bẩm cung chủ, Trình thiếu hiệp đã được mời đến!

Đoạn khom mình lui ra, Trình Lập Dân thần nhiên tiến tới ba bước, hướng về lão nhân áo đỏ vòng tay thi lễ và cao giọng nói:

- Tại hạ Trình Lập Dân kính chào cung chủ!

Độn Thế Cung Chủ ngược mắt nhìn, ánh mắt sắc lạnh quét nhìn vào mặt Trình Lập Dân, rồi liền cup mắt xuống, với giọng the thé nói:

- Trình Lập Dân, lai lịch và mục đích đến đây của ngươi đã được Thượng Quan đường chủ nắm rõ rồi, nể mặt Thiết Thủ Thư Sinh Từ Nguyên, lẽ ra bốn cung chủ phải vô điều kiện tặng linh dược phục hồi dung mạo cho ngươi, song bốn cung xưa nay không có lai vãng với ngoại giới, cung quy đầu thế vì ngươi mà bãi bỏ, nếu ngươi quyết ý lấy linh dược phục hồi dung mạo thì phải tuân thủ điều kiện trao đổi của bốn cung.

Vị cung chủ Độn Thế Cung này vốn dĩ là đàn ông, nhưng không có râu và tiếng nói lại the thé như phụ nữ, bên ngoài đòi đại ông ta là thái giám hoàng cung hẳn là không sai rồi.

Trình Lập Dân im lặng chờ đối phương nói xong, cung kính đáp:

- Tại hạ đã có điều cầu xin ở quý cung, lẽ dĩ nhiên là phải tuân thủ điều kiện trao đổi với cung chủ rồi!

- Người có biết nội dung của điều kiện trao đổi không?

- Tại hạ chưa biết, xin cung chủ nói rõ cho!

- Thứ nhất là chịu cung hình, thứ nhì...

Trình Lập Dân kinh hãi:

- Cung hình? Và còn có thứ nhì ư?

Độn Thế Cung Chủ lạnh lùng đáp:

- Phải! Thứ nhì là suốt đời làm đệ tử bốn cung!

- Xin để cho tại hạ suy nghĩ lại đã!

- Người có thời gian nửa nén nhang để suy nghĩ...

Đoạn Độn Thế Cung Chủ ngoảnh ra sau hô to:

- Thấp nhang tính giờ!

Một tiểu đồng áo xanh từ sau sảnh đi ra, tay cầm một nén nhang đã đốt sẵn, cắm vào một bèn công án.

Trình Lập Dân lòng rối như tơ vò, rơi vào vực sâu đau khổ.

Dòng dõi họ Trình chỉ còn lại mỗi mình chàng, nếu chấp nhận cung hình, dòng họ Trình sẽ hết người nối dõi còn gì?

Nếu như Nhạc Tố Trân mà không chết thế cho mình, mình đâu còn sống được đến ngày hôm nay, để báo đáp ân nghĩa tựa trời cao của nghĩa bộc Nhạc Thành, mình hy sinh hạnh phúc cả đời để đổi lấy linh dược phục hồi dung mạo cho Nhạc Tố Trân, làm vậy người đời có cảm thông cho mình hay không?

Đẹp bỏ hết mọi lo ngại, kiên quyết làm như vậy, biết ăn nói thế nào với ân sư đây?

Còn như vì điều kiện thảm khốc, từ bỏ việc cầu xin linh dược, lương tâm mình sẽ suốt đời ray rứt đối với Nhạc Tố Trân...

Nén nhang tính giờ dần gần đi, chỉ còn khoảng một phần ba, Trình Lập Dân vẫn trầm mỗi phen vân, không sao có được một quyết định dứt khoát.

Lúc này, một mỹ phụ trung niên áo xanh nhẹ bước đi vào sảnh, với ánh mắt kỳ lạ quét nhìn Trình Lập Dân, rồi quỳ xuống trước mặt lão nhân áo đỏ và nói:

- Thuộc hạ Cao Tổ Tổ tham kiến cung chủ!

Độn Thế Cung Chủ nghiêm giọng nói:

- Cao hộ pháp có điều chi bẩm báo?

Mỹ phụ áo xanh thoáng ngược mặt lên, môi mấp máy nói, hiển nhiên bà đã truyền âm nói chuyện với cung chủ.

Độn Thế Cung Chủ lạnh lùng:

- Đây là luật lệ của bốn cung, cho dù cốt nhục chí thân cũng không thể ngoại lệ, Cao hộ pháp bắt tất nói nữa.

Mỹ phụ áo xanh với giọng cơ hồ như van xin nói:

- Thuộc hạ cũng biết rõ đó là luật lệ của bốn cung, không thể tự ý sửa đổi, nhưng nếu cung chủ có thể đặc biệt khai ân, thuộc hạ cam nguyện giáng ba cấp hoặc diện bích ba năm để chuộc tội.

Độn Thế Cung Chủ lạnh lùng lắc đầu:

- Không thể được, mời Cao hộ pháp lui ra!

Mỹ phụ trung niên thất vọng đứng lên, chậm bước lui ra.

Khi ngang qua cạnh Trình Lập Dân, mặt đầy vẻ quan thiết nhìn chàng, hé môi như định nói gì, song lưỡng lự một hồi, đoạn lại buồn bã cúi đầu bước nhanh đi.

Từ lúc mỹ phụ trung niên hiện thân, Trình Lập Dân đã có cảm giác như đã từng gặp bà ở đâu đó, nhất là ánh mắt của bà hết sức quen thuộc, song nhất thời lại không nhớ ra được gặp bà ở trong trường hợp nào.

Mãi đến khi mỹ phụ trung niên nói xong, và sau cuộc đối thoại với ý nghĩa sâu xa giữa bà với Độn Thế Cung Chủ, chàng mới sực nhớ ra, thầm nhủ:

- Bà chẳng phải chính là đại thẩm áo xanh đã đuổi theo Phong Sát Thần đó ư?

Bởi lẽ mỹ phụ trung niên hôm trước có đeo khăn che mặt, Trình Lập Dân chỉ nhận thấy dáng người và ánh mắt rất quen, nhưng không nhớ ra đã gặp ở đâu, mãi đến khi nghe giọng nói và những lời lẽ hàm súc của bà ấy, chàng mới nhớ ra được.

Nhưng khi chàng đã nhớ ra thì mỹ phụ áo xanh đã khuất dạng sau đại sảnh, chỉ để lại cho chàng bao nghi vấn khó thể giải đáp.

Vị đại thẩm này thật ra có mối quan hệ thế nào với mình?

Vì sao bà ấy lại đầu nhập Độn Thế Cung quái đản và chẳng có tình người thế này?

Chả lẽ bà ấy cũng có một dĩ vãng thương tâm khó có thể xua tan hay sao?

Đang suy tư, chàng lại nhớ đến những lời Độn Thế Cung Chủ đã nói: "Cho dù là cốt nhục chí thân cũng không thể ngoại lệ...".

Chả lẽ bà ấy cầu xin vì mình ư?

Chả lẽ bà ấy là...

Đã gặp nhau mấy lần, vì sao bà ấy không nói rõ với mình?

- o o o -